

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Prout occurret ex Directione officii, ut suprâ est monitum. Hac
hebdomada, De Lazaro suscitato, tum sequente Concilio Iudæorum contra
Dominum; ac de Matre filiorum Zebedæi, & Cæco illuminato. Feria ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

**DOMINICA XXV.
AVT XXIV.
SECUNDVM REGVLAS OFFICII
DIVINI, ET PRÆSCRIPTVM CVIVSQVE
ANNI ORDINEM.**

DE SEDATA MARIS TEMPESTATE,

Vide in 1. part. Dominica 4. post Epiphaniam, unde huc omnia transferuntur.

HAC HEBDOMADA, occurrit historia de Lazaro infirmante, mortuo, & suscitato: tam celebre Judæorum Concilium contra Dominum, qui pergens Jerosolyman, Matrem filiorum Zebedæi petentem suis primas sedes, repulit; & duobus cæcis prope civitatem Jericho, visum restituit.

Quorum omnium Consideratio in moderationem affectuum quam vocant internam animi Mortificationem, inspirabit. Ioan. 11. Matth. 20.

**FERIA SECUNDA.
DE LAZARO INFIRMANTE.**

Infirmus hac non est ad mortem, sed pro gloria Dei. Ioan. 11.

VERITAS PRACTICA.

Quinon libenter infirmatur pro Dei gloria,
& gravius infirmatur, & contra
Dei gloriam.

RATIO EST, Quia qui non libenter infirmatur
pro Dei gloria, dolet se dolere, & dolorem animi
jungit dolori corporis.

Sed qui dolorem animi sic jungit dolori corporis, &
gravius patitur, & contra Dei gloriam.

Ergo & qui non libenter infirmatur pro Dei glo-
ria: Quia certè est multum consideranda Veri-
tas, ad quam unquam corporis infirmitates libenter
acceptandæ.

I. F U N C T U M.

QUANDOQUIDEM pro Dei gloria
Lazarus frater Marthæ & Mariæ fuit
infirmatus, & mortuus, & suscitatus,
major apparebit hæc Dei gloria si tri-
plicem illum statum, modico temporis interval-
lo, tam deorsum in tres singulos partiamur
dies. Ac primo quidem hodie de infirmante, tum

sequenti biduo de aliis statibus.

Tam insignis porro est historia, ut qui eam
refert S. Joannes, vix ullam ejus omittat circum-
stantiam; expendi possent singula minutatim
dum sacra legentur vel audientur Evangelistæ
verba: Erat quidam languens Lazarus à Betha-
nia, de castello Mariæ & Marthæ sororis ejus: Ma-
ria autem erat qua unxit Dominum unguento &
extersit pedes ejus capillis suis, cujus frater Lazarus
infirmabatur. Miserunt ergo sorores ejus ad Eum
dicens: Domine, ecce quem amas, infirmatur. Au-
diens autem Iesus dixit eis, Infirmitas hæc non est
ad mortem, sed pro gloria Dei, ut glorificetur filius
Dei per eam. Diligebat autem Iesus Martham &
sororem ejus Mariam, & Lazarum.

Hujus dilectionis præcipuè meminit sacer E-
vangelista vel ut magis mirum & stupendum vi-
deatur quod qui singulariter à Christo dilige-
tur, ita tamen affligentur: vel potius ne mirum
& stupendum videatur si domus illa tam cara &
dilecta Christo sic infirmetur, quia cum illa in-
firmitas futura esset pro Dei gloria, sic dolet
Deus ad hunc finem illis uti potius quos habet ca-

riores quam alijs; in eoque vel maxime ponit signum suae dilectionis cum ex multis unum ad suam gloriam destinat, quovis modo procurandam. *Servus meus est israel, quia in te glorior.*

Quod autem dicitur, infirmitatem hanc non esse ad mortem, cum tamen ex ea Lazarus fuerit mortuus, verissime tamen dicitur cum & ipsa mors Lazari, ut ait S. Augustinus, non esset ad meritum quo sensu timere poterant eorum, sed potius esset ad miraculum quo factus Christus glorificaretur, & in eum crederent homines, ac vitarent veram mortem.

Sicut vero Lazarus, sic & omnes infirmi suo modo dici possunt infirmari pro Dei gloria, si modo patienter infirmitates suas tolerant; atque ut etiam patienter eas tolerant, videtur hoc esse motivum efficax, si cogitent sic se infirmari pro Dei gloria nam inde duo sequentur bona non parvi male habentibus solatijs, quod sic videlicet *& levius reddatur infirmitatis malum & fructuosius*. Ut è contra si quis non libenter pateretur pro Dei gloria, duo plane opposita sequerentur mala, nempe quod gravius pateretur & contra Dei gloriam; quæ duo si mala simul juncta & simul opposita duobus bonis, quæ ex voluntaria infirmitatis tolerantia percipiuntur, longè potentius cum gratia voluntariam hanc tolerantiam persuadebunt, quam si sola esset bonorum inde fluentium consideratio.

Quamobrem sic consideranda Veritas proponitur, ut qui non libenter pro Dei gloria pati velit, certò sibi persuadeat, quod volens nolens in hæc duo incurrat incommoda, *Ve & gravius, & contra Dei gloriam, patiatur*. Sic autem facile persuadetur. Nam qui non libenter pro Dei gloria velit infirmari, dolebit se dolere & dolorem animi jungat dolori corporis. Quod enim non libenter toleratur, perinde quasi est ac tolerari coactè, invitè, dolenter, ægrè, graviter, & uno verbo non minus dolenti animo quam corpus ipsum dolet; Quod rex ille Antiochus satis suo probat exemplo, cum ægotans dicebat: *in quantum tribulationem deveni, & in quos fluxus tristitia in qua natus sum, qui jucundus eram & dilectus in potestate mea, q. d. sicut ex animi tristitia languescit corpus, ita ex languore corporis ingravescit animi tristitia, seque ita mutuo conficiunt corpus & anima, ut sibi suæ poenæ reciprocum afferant incrementum, & poena corporis redundet in animum, & animus moerens virus effundat in suum corpus. Sic Sapiens in Proverbis, Spiritus tristis exsiccans ossa, Et Eccle-*

siasticus: *à tristitia festinat mors, & cooperit virtutem. Et tristitia cordis, fleat cervicali. Id est, robur quodcumque debilitat, & tantum abest ut dolorem minuat, quin potius augeat.*

I I P U N C T U M.

Sed qui dolorem sic sibi auget & multiplicat, Sin duo illa incurrit incommoda, ut & gravius patiatur, & contra Dei gloriam.

De primò quidem patet: Nec minus evidens erit alterum tantisper cogitanti, quod sicut ille diceretur pro Dei Gloria pati qui libenter pateretur, quia sic indicaret quanti Deum faciat, cuius voluntatem præferat suæ sanitati, suo corpori, suæ vitæ, quod non potest esse Deo gloriosum: sic profus ex opposito dicendus erit contra Dei gloriam infirmari & pati qui dolebit animo, quod corpore doleat: nam ex illo dolore animi manifestè indicat quod corpus suum præferat divinæ voluntati, cuius nutu & imperio quam patitur infirmitas corporis accedit; quod profus non parùm divinam oppugnat gloriam. *Numquid parum vobis est molestos esse hominibus quia molesti estis & Deo meo?* Quasi diceretur, ne quidem hominibus molestos esse oportet, quantum minus Deo! Aut certè si molesti estis Deo, satis indicatis quam parvi ducatis eum: nam eisi solent infirmi esse molesti, non tamen viris præstantibus, quorum dignitate ac observantia se continent, sed infirmis tantum personis molestiam illam suam exhibent, unde parebit quod si molesti fuerint Deo, Deum velut in infirmis & abjectis habent, Potestne aliquid magis esse adversum divinæ Gloriæ?

Quod si verò perpendas accuratius quid sit molestum esse Deo, nempe murmurare, conquiri, divinam accusare bonitatem, se velut innocentem prædicare: Deum autem quasi crudellem aut in se duriorum clamitare, quid dices esse contra Dei gloriam, nisi hæc agnoscas esse? Perinde quasi est cum Deo velle contendere, & de justitia decertare. Sic aptè S. Gregorius in illum Psalmi versum, *Non intres in iudicium cum servo tuo: Qui contra Conditoris flagella murmurat, quasi cum eo in iudicium intrat. Dei namque accusat iudicium qui se æstimat iniuste percussum. Et quasi cum Deo in iudicio contendit qui inter flagella innocentem se ostendit. Hinc etenim Dominus ad beatum Iob loquitur, dicens, numquid qui contendit cum Deo, tam facile conquiescit: utique qui arguit Deum debet respondere ei. Habesne quod contra respondeas?*

I I I P U N -

149.

149b. 6.

149v. 17.

15. p.

Pf. 142. in septem Pf. Poenit.

Iob. 39.

III. PUNCTUM.

HINC ergo manifeste patet, quod qui non libenter infirmatur pro Dei gloria, & gravius infirmatur, & contra Dei gloriam: Nonne est enim gravius infirmari cum qui solo dolebat corpore, dolet simul & animo? Nonne hoc verò est divinam expugnare gloriam cum sic animo doles, quod de corporis tui statu disponat Deus prout velit? Quanti nempe Deum ducis? Hinc scilicet patet quantam Deo offeras vel auferas gloriam. Minoris autem Deum ducis quam tui corpus, si doles animo dolere corpus. Nam cum non doleat corpus nisi ex Dei nutu & voluntate, si dolet animus de hac divina voluntate, mallet corpus suum sanum quam istam Dei voluntatem, sicque corpus suum præferret Deo; quod nisi cum ignominia divini Nummis duci vel cogitari non potest; Et cui assimilasti te, & adæquasti, dicit Sanctus.

Certe quando Deum præferres corpori, semper hoc idem queri posset, Cui assimilasti & adæquasti Deum? Quid magis Deo & gloriosi, si tantus tantillo præferatur? Sed cum etiam Deus corpori posthabetur, injuriosa nimis est hæc divina depreffio.

Quamobrem ex omni parte vides, quanti referat, libenter infirmari & pati. Si te tui moverat ratio, vide quid proponitur: Tanto magis aut minus libenter patieris? Quid potentius in rem

tuum? Si te divina tangunt, contemplare attentius quanta hinc resultet Dei gloria, cum inde tota sic pendeat, nisi libenter patiaris. ipsam funditus divinam perfundes gloriam. Quid terribilius timentis Deum? Si de te solo ageretur, res tuas forte nolles ad vinitis seorsum agere, si de solo duntaxat Deus cultu negotium esset, fortasse nimis onerosum causarere negotium Sed hic utrumque simul tam facili aequo conjungitur, ut res tua, sit res Dei & negotium Dei, tuum sit, tanto minus onerosum quanto ferit magis Dei.

O quam verè & practicè sanctus Cyprianus de bono patientiæ: *Ad varia quoque, inquit, carni incommoda, & crebros corpori durosque cruciatus quibus humani genus quotidie fatigatur & patitur, patientia necessaria est. Exammandu autem nobis atque explorandu diversi importantur labores & multiplex tentationum qualitas irrogatur, de jacturâ facultatum, de arduis febrium, de cruciatu vulnerum, de amissione charorum. Nec aliud magis injustis discernit & justis quam quod in adversis per impatientiam queruntur & blasphemantur in justis: patientia justis probatur sicut scriptum est, in dolore sustine, & in humilitate tua patientiam habe, quoniam in igne probatur aurum atque argentum.*

Vide in r. p. Sabbato Hebdom. 2. post Epiphani. Et 2. p. Fer. 6. Sexagesimæ, & tota pent. Hebdomada 2. Quadragesimæ.

FERIA TERTIA.

DE LAZARO MORTUO.

Tunc Iesus dixit eis manifeste, Lazarus mortuus est. Joan. II.

VERITAS PRACTICA.

Quo minus accepta mors est, eò magis acceptanda.

Vel sic.

Quod gravius in morte est malum, non ita effugies, fugiendo mortem quam acceptando.

SENSVS ET RATIO EST, Quia quod gravius in morte est malum malum est anima.

Sed non ita effugies hoc malum, fugiendo mortem, quam libenter eam acceptando.

Ergo & certa est Veritas, & libenter moriendum, sic volente Domino.

I. PUNCTUM.

Vtergo audivit Dominus quia infirmabatur Lazarus, tunc quidem mansit in eodè loco, duobus diebus. Deinde post hæc dixit discipulis suis, Eamus in ludam iterum;

Dicunt ei discipuli, Rabbi, nunc quarebant Iudæi te lapidare, & iterum vadu illu. Respondit Iesus paulò fusiori sermone, cuius summa est, nihil illis esse timendum, se præsentem, jamque Lazarum dormire dormitionem mortis, & esse verè mortuum. Et gaudet, inquit, propter vos ut credatis, quoniam non eram ibi, sed eamus ad eum. Dixit ergo Thomas ad Condiscipulos: Eamus & nos, & moriamur cum eo. Venit itaque Iesus, & invenit eum quatuor dies jam in monumento habitantem. Quæ sacra Evangelij verba diu pro affectu revolueris, ingredi cum Domino Iesu lugubri illam mortui domum Lazari. Sæpe adicitur hæc domus ad convivium quod ibi paratur Domino celebrandum, nec infuictuosè reditur? Non verò ad lucum si adeatur, erit & fortè fructuosior reditus, juxta illud Sapientis, Melius est ire ad